

Stichting Kinderen van de Zon

Nieuwsbrief december 2020

Land van Ravensteinstraat 31
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl
www.kinderenvandezon.org
IBAN: NL74 INGB 0009 2334 76

Geachte lezer, beste donateur,

Wat heeft de coronapandemie ook voor de kinderen en gezinnen in Peru grote gevolgen! Van maart tot oktober zaten alle ouders en kinderen in Ayacucho en Arequipa in volledige quarantaine, zonder enige bron van inkomsten; de kinderen gaan al vanaf maart niet meer naar school; onze nieuwe koksopleiding in Ayacucho moest worden stopgezet. De naaiopleiding voor onze jongeren en moeders in Arequipa moest worden uitgesteld. Het maakt ons dan ook extra trots dat we, ondanks alle tegenslagen, toch nog zoveel moois hebben kunnen realiseren.

In deze nieuwsbrief wil ik het nieuwe 'corona-werken' van ons team en de kinderen met jullie delen. Zoila schrijft over haar corona-ervaringen. Onze koksleerling Percy deelt zijn ervaringen met jullie. En Randal en Doris vertellen wat Hogar de Cristo voor hen betekent. Het is hartverwarmend dat we dankzij jullie steun, ondanks de onzekere tijd waarin we leven, toch de zon kunnen laten schijnen voor veel Peruaanse Kinderen van de Zon en zij hopen dat jullie ons werk juist nu blijven steunen.

*Veel leesplezier en bedankt voor jullie belangstelling,
Marianne Schepers.*

Voedselpakketten voor de gezinnen in Yanama.

Uitdelen voedselpakketten

Toen de medewerker van Mama Alice bij Señora Jasmine aanklopte, barstte de moeder in tranen uit en zei het volgende:

“Profesora, zojuist heb ik al mijn kinderen in bed gelegd, maar ze kunnen niet slapen van de honger. Daarom heb ik buiten wat steentjes gezocht en die in een pan met water uit de sloot gedaan en op het houtvuur gezet. Ik heb tegen de kinderen gezegd dat ik een lekkere maaltijd sta te koken en dat als ze nu goed gaan slapen, we morgen als ze wakker worden lekker gaan eten. En nu staan jullie hier voor mijn deur met grote tassen vol eten. Mijn gebed is verhoord. Ik had nooit durven hopen dat jullie naar mijn huis zouden komen met zo'n prachtige steun. Heel veel dank dat jullie ons niet zijn vergeten”.

Terugblik op 2020

(door Marianne, voorzitter)

Lieve donateurs,

Ieder jaar blik ik in mijn nieuwsbrief van december terug op wat het jaar ons allemaal gebracht heeft. Inmiddels werk ik 20 jaar in Peru en ik geloof dat ik niets teveel zeg als ik zeg dat dit wel het meest onzekere jaar is geworden van al die jaren. Wat zijn er door de coronacrisis veel zekerheden weggevallen! Het in deze coronatijd heel moeilijk om donaties te werven. Dit jaar stonden vele sponsoractiviteiten op stapel die allemaal zijn weggevallen, zoals o.a. sponsorlopen op basisscholen, Boekenbeurzen, een gouden bruiloft, een jaarlijkse donatie van een tweedehandskledingzaak en alle kerstmarkten. En ook de sponsoractiviteiten in januari en februari 2021 zijn reeds afgezegd. Daarnaast heeft de corona-noodhulp, die we in de vorm van voedselpakketten, preventie/hygiëne middelen en onderwijsmaterialen verstrekt hebben, veel extra geld gekost. We zijn jullie dan ook intens dankbaar, dat we dankzij jullie trouwe warme steun van maart tot oktober zowel in Ayacucho als in Arequipa om de week voedselpakketten en water konden uitdelen aan de gezinnen!

Eerlijk zullen we alles delen.

Maar naast de problemen met het fondsenwerven moesten we ook een nieuwe manier van werken bedenken om de kinderen en de gezinnen toch te kunnen begeleiden en onderwijs te kunnen bieden in deze moeilijke tijd. Kinderen zijn vrijwel nooit de verspreider van het coronavirus, maar de gevolgen voor hen zijn enorm. Zo zijn zij vaak de dupe van de financiële problemen van hun ouders. De Peruaanse regering heeft geen oog voor kinderen die honger hebben of geen computer om de digitale lessen te kunnen volgen. Armoede is niet het enige probleem van kinderen. Wereldwijd zijn nog nooit zoveel kinderen niet naar school gegaan. Niet alleen leerachterstanden groeien hierdoor, maar ook het

risico op kinderarbeid en misbruik. En sinds Peru in totale lockdown ging, is het aantal meldingen van kindermisbruik en huiselijk geweld nog meer gestegen.

Onze digitale les brengt licht in het leven van Dayana.

De afgelopen weken is het volk gelukkig weer de straat op gemogen, maar niet de kinderen. Die moeten nog steeds binnen een straal van 30 meter rondom het huis blijven. Zoals het er nu uitziet blijven de scholen tot volgend jaar juni gesloten. Dit kan nooit in het belang van het kind zijn. Het is dan ook geweldig dat we dankzij donaties voor de aanschaf van mobiele telefoons de kinderen een mobieltje in bruikleen hebben kunnen geven, waardoor we hen iedere dag les kunnen geven. En het voordeel hiervan is, dat we ook contact met hun moeders hebben en dat we aan de gezichtjes van de kinderen kunnen zien hoe het met hen gaat. De kinderen wachten iedere dag vol spanning tot ze gebeld worden door hun profesora en zijn zeer gemotiveerd. Het is prachtig dat alle gezinnen hun beltegoed alleen maar gebruiken voor onze lessen en dat er slechts één puber zijn beltegoed wat breder had ingezet voor het bekijken van 'natuurfilms' 😊.

Wat waren we blij toen we het goede nieuws kregen van het Ministerie van Volksgezondheid, dat we ons naaiatelier mochten openen voor 10 jongeren van Hogar de Cristo in Arequipa! Dat geeft hen de mogelijkheid om alvast, als opstapje naar hun naaiopleiding, mondkapjes en beschermerschorten te naaien voor instituten en ziekenhuizen. Hierdoor hebben zij toch een kleine bron van inkomsten nu ze niet mogen verkopen op straat. En wat hoop ik dat we, om besmetting te voorkomen, snel het geld bij elkaar hebben voor de renovatie van de sanitaire voorzieningen van Hogar de Cristo! We zijn trots en dankbaar dat we dankzij jullie steun in deze onzekere tijd toch zoveel mooi werk kunnen doen. En dankzij de warme samenwerking met Frédérique, Flor en onze Peruaanse teamleden zien we, ondanks alle corona-obstakels, het nieuwe jaar met vertrouwen tegemoet.

Onderstaand deel ik de verhalen van ONG Mama Alice in Ayacucho met jullie.

Corona-ervaringen Zoila in Ayacucho, (maatschappelijk werkster ONG Mama Alice)

Vanuit een door corona geteisterd Peru wil ik jullie graag danken voor jullie warme steun en vertellen hoe het met ons gaat. Vanaf 16 maart heerst in Peru de noodtoestand om te proberen Covid-19 te voorkomen en te controleren. Dit is een heel moeilijke situatie voor ons land, want het raakt de financiële situatie van alle gezinnen heel diep omdat zij als dagloners allen afhankelijk zijn van hun dagelijkse verkopen op straat. De gezinnen lijden al maanden veel honger door gebrek aan eten, omdat ze geen enkele bron van inkomsten meer hebben. Een van de moeders zei: "Profesora, als we werken hebben we al niet genoeg geld om te eten, moet je je voorstellen wat dit betekent nu we helemaal niet kunnen werken; we hebben niets te eten, geen geld om ook maar iets te kopen. Dit virus zal ons uithongeren voor het ons ziek maakt".

Water en corona-hygiëne regels voor de gezinnen.

De gezinnen van Yanama kunnen echt niet meer thuis blijven, omdat ze wel moeten werken om hun kinderen wat te eten te geven. Er zijn grote gezinnen van zeven, acht personen die in een huisje wonen met één kamer, die wordt gebruikt als slaapkamer, woonkamer en keuken. Stel je voor dat je 24 uur per dag in één kamer moet verblijven met al je kinderen; de ouders zijn gestrest omdat er geen cent binnenkomt; de kinderen begrijpen de reden niet waarom ze niet zoals voorheen op straat met hun vriendjes kunnen spelen; waarom ze niet naar de sloot kunnen gaan om zich te wassen; waarom ze in zo'n kleine kamer moeten blijven en het geschreeuw, de klappen en de stress van hun ouders moeten verdragen. En alsof dat nog niet genoeg is om ook nog honger te lijden. Als de

spanning in de gezinnen toeneemt, neemt ook het risico op huiselijk geweld toe, want ouders reageren hun frustratie af op hun kinderen. Door het coronavirus zijn alle scholen al vanaf het begin van het nieuwe schooljaar in maart gesloten. En als de berichten vanuit de regering waar zijn, zullen de scholen nog tot volgend jaar juni gesloten blijven. Het is geweldig dat we dankzij de steun van vele lieve mensen in Nederland mobiele telefoons hebben kunnen kopen, waardoor we de kinderen nu toch huiswerkbegeleiding en psychosociale ondersteuning kunnen geven. Dit is voor de kinderen heel belangrijk, want hun moeders kunnen hen niet ondersteunen aangezien velen van hen analfabeet zijn of slechts enkele jaren basisonderwijs hebben genoten. Deze hele situatie veroorzaakt negatieve gevoelens in de gezinnen, zoals angst, onzekerheid, spanning, paniek en frustratie.

Wat zijn de gezinnen blij met hun voedselpakket!

Gezinnen zijn bang voor het virus, ze zijn bang om het te krijgen en de rest van het gezin te besmetten. Maar ze zijn nog veel angstiger voor de honger, omdat de crisis hen al te hard heeft getroffen, er is geen geld, geen eten, ze moeten huur betalen, elektriciteit, water kopen, medicijnen. Het is voor hen een moeilijke keuze om aan het virus te sterven of om je gezin te laten verhongeren. Zoals een van de moeders zei: "We zitten allemaal midden in de storm, maar we zitten niet allemaal in hetzelfde schuitje. We zitten in verschillende boten, sommige in jachten, anderen in een gammal vissersbootje of in kano's die al aan het zinken zijn en weer anderen zullen zich zwemmend moeten proberen te redden, terwijl ze niet kunnen zwemmen". Jullie donaties voor het uitdelen van voedselpakketten waren voor de gezinnen dan ook een geschenk uit de hemel. De tranen in de ogen van de moeders en kinderen bij het in

ontvangst nemen van het eten ontroerde me iedere keer weer en aan de andere kant voelde het ook ongemakkelijk, want wat moet het moeilijk voor dit trotse volk zijn om afhankelijk te zijn van de goodwill van anderen!

Ook Dante gaat weer met een gevuld buikje naar bed.

We hebben hartverwarmende reacties gekregen van de ouders, teveel om allemaal in mijn brief met jullie te delen. Maar de reactie van Dante, een van onze kinderen, wil ik jullie niet onthouden. Bij het overhandigen van het voedselpakket reageerde hij als volgt: “Mijn moeder is er niet, profesora, omdat ze naar de kerk is gegaan om te bidden dat deze ziekte snel zal overwaaien. In de hoop dat God ons helpt vasten mijn moeder en alle leden van de kerk nu ook een aantal dagen en we hebben toch geen eten. Bedankt voor het eten, want ondanks dat mijn moeder vast, hebben mijn broers en ik wel altijd grote honger”. En hoe verdrietig zijn woorden ook zijn, ze toveren toch ook weer een lach op mijn gezicht.

Het doet me ontzettend goed te weten dat jullie er zijn voor onze kinderen. Ik ben dankbaar voor jullie optimisme en steun voor de kinderen van mijn geliefde Peru, dat op dit moment ten onder gaat aan armoede en corruptie. Het doet me pijn als Peruaanse dat, in plaats van dat de situatie voor alle Peruanen verbetert, het steeds slechter gaat en dat er geen enkel lichtpuntje van verbetering is voor kinderen die leven in extreme armoede. Heel erg bedankt, Marianne, mijn hart zal jou en alle donateurs altijd dankbaar blijven voor jullie bijdrage ter verbetering van de kwaliteit van leven van de meest kwetsbare kinderen in mijn land. Wat hopen we dat we met jullie steun het hoofd boven water weten te houden!

Diepe dank en een warme groet uit Peru. Zoila.

Levensverhaal Aleks

(chef-kok en leraar ONG Mama Alice)

Beste donateur, mijn naam is Aleksander Matta Juscamaita. Ik ben geboren op 13 augustus 1987 in het departement Ayacucho, provincie Huamanga in Peru. Mijn prachtige familie bestaat uit 10 mensen: mijn vader Carlos Matta Duran, van beroep econoom, mijn geliefde moeder Julia Juscamaita is advocaat en zij werkt bij het Gerechtshof en hun acht kinderen, waarvan ik, Aleksander, Chef-kok van beroep ben, een echte ceviche-fan en de enige in onze familie die van de keuken houdt. Ik herinner me dat mijn ouders heel streng waren, maar aan de andere kant ook veel van ons hielden. Mijn vader verbouwde graag zijn eigen groente en had een kleine kippen- en cavia fokkerij. Hij was altijd bezig en hield er niet van om niets te doen. Daarom moesten ook wij altijd bezig zijn en daardoor hebben we veel van hem geleerd.

Aleks tijdens het lesgeven in ons Opleidingscentrum.

Als kind was ik een rustige en verlegen jongen, maar daar is nu niets meer van te merken. Op de lagere school haalde ik gemiddelde cijfers, maar in voetballen blonk ik uit. Na de middelbare school ging ik rechten studeren aan de Universiteit. Waarom precies weet ik niet, maar ik was denk ik verliefd op dat beroep. Na twee jaar stopte ik met mijn studie en ik herinner me dat mijn ouders heel boos op me waren. Dit was voor mij het moment om datgene te gaan leren waar mijn hart naar uitging: koken. Wat was ik blij dat ik eindelijk de studie en het beroep had gevonden waar ik gelukkig van word! Deze opleiding was erg duur, maar gelukkig gaf mijn moeder me een tweede kans en dankzij haar kon ik deze vakopleiding afmaken.

Ongeveer acht jaar geleden ontmoette ik een geweldige vrouw, Vaneza Melgar Ruiz en we besloten samen om ons eigen gezin te stichten.

Uit onze relatie werd ons prinsesje Zoe Elisabeth geboren. Ze is zes jaar, gek op dieren en zegt dat ze dierenarts wil worden. Ik dank God dat ik na mijn opleiding stage kon lopen en mocht werken in de beste restaurants van Lima. Dat was een geweldige ervaring. Inmiddels heb ik 11 jaar ervaring in de wereld van potten en pannen en ik realiseer me dat ik nog veel meer kan leren en nog steeds kan groeien in mijn vakgebied. Het was voor mij een prachtige kans dat ik leraar kon worden bij de ONG Mama Alice en les kon gaan geven aan groepen kansarme jongeren in het Opleidingscentrum QuinoaQ. Hierdoor leer ik veel jongeren kennen en het is mooi om te zien dat elk van hen zijn/haar eigen geschiedenis, dromen en doelen heeft om te realiseren.

Voor de kokleerlingen zijn de kooklessen een feest.

Toen ik begon met lesgeven aan de jongeren dacht ik dat het er alleen om ging om hen het koksvak bij te brengen en hen alles te leren wat ik in de loop van mijn opleiding had geleerd. Maar wat heb ik me daarin vergist! Het ging er niet alleen om dat ik hen het vak leerde, maar zeker ook dat ik hen discipline bijbracht, verantwoordelijkheid leerde nemen en punctueel te zijn, het weten wat het betekent om ergens voor te gaan in je leven, dat je dingen niet cadeau krijgt maar dat je die moet verdienen. Door het werken met deze jongeren ben ik zelf veel veranderd, zowel persoonlijk als professioneel. Deze leerlingen zijn mijn tweede familie geworden. Het geeft me veel voldoening om hen les te geven en hen een voor een beter te leren kennen. Dat vind ik nog het meest mooie aan dit werk, dat door het leren van een vak aan deze jongeren zij niet alleen de kans op onderwijs krijgen, maar dat zij ook sociale vaardigheden ontwikkelen, iets waaraan op Peruaanse scholen weinig aandacht wordt besteed. De grootste moeilijkheid die ik met de jongeren had is hen te leren werken als een team.

Als er geen goed teamwerk is, is de kans groot dat alles misgaat in de keuken en bij het serveren van de maaltijden. De eerste keer dat het restaurant officieel open was, was het erg moeilijk om met de leerlingen te werken omdat iedereen zijn eigen gang ging. Maar dankzij de onvoorwaardelijke steun en de lessen van Elba, de directrice en Zoila, onze maatschappelijk werkster, werken de jongens tegenwoordig echt als een team en is het heel gemakkelijk om met hen samen te werken.

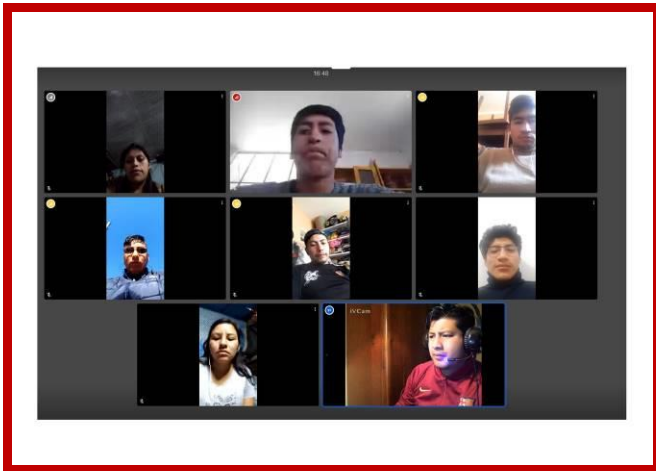
Vol trots showen de kokleerlingen hun kookkunsten.

In de loop van het jaar is het gedrag van de leerlingen veel veranderd. Gedurende het studiejaar liepen de leerlingen tegen veel problemen aan. De lockdown door de pandemie, waardoor ik maandenlang alleen les kon geven via een mobiele telefoon, heeft hier zeker ook aan bijgedragen. Maar ze wisten deze moeilijkheden beetje bij beetje te overwinnen. Het zijn goede studenten, maar ze hebben veel motivatie, stimulatie en bevestiging nodig om in zichzelf te gaan geloven. Wat betreft het werken in de keuken is iedereen goed gegroeid. Ze hebben niet meer die angst die ze in het begin hadden en ze zijn heel zeker van zichzelf geworden.

Na hun afstuderen zijn ze er klaar voor om in een restaurant te gaan werken en om alles wat ze geleerd hebben in praktijk te gaan brengen. Van de afgestudeerde leerlingen, die eind 2019 hun diploma hebben behaald, hebben de 5 beste leerlingen een contract gekregen om in het restaurant van Mama Alice, QuinoaQ, te gaan werken. Ik hoop intens dat ik in de toekomst contact blijf houden met onze ex-leerlingen, nu mijn collega's in het koksvak, en dat ik dan met hen als een echt team kan samenwerken. Dat zou voor mij de kers op de QuinoaQ taart zijn!

Levensverhaal koksleerling Percy

Mijn naam is Percy en ik ben een van de gelukkigen, die met jullie steun een vakopleiding tot kok mag volgen. Wat was ik super gelukkig toen begin februari onze vakopleiding officieel startte en wat was ik diepbedroefd toen op 16 maart de deur van ons opleidingscentrum vanwege de pandemie werd gesloten! De eerste weken wist ik niet wat me overkwam en ik miste het contact met mijn medestudenten enorm. Ik was dan ook ontzettend blij dat Nederlandse donateurs een donatie ter beschikking stelde om een smartphone voor mij te kopen, zodat ik ook kan deelnemen aan de digitale theorielessen van chefkok Aleks.

Digitale kooktechnieklessen door Aleks.

Het internet is altijd al een groot probleem in Ayacucho maar nu helemaal, omdat door de quarantaine en het thuiswerken veel meer mensen voor hun werk van het internet gebruik moeten maken. Ik hoor ook van de andere leerlingen, dat zij echt op zoek moeten naar een goede plek waar ze wel verbinding hebben. Een medeleerling, Jorge, vertelde me dat hij heel hoog de bergen in moet lopen om signaal te hebben. En hij moest smakelijk lachen toen ik hem vertelde, dat ik iedere les in een hoge boom klim om de lessen goed te kunnen volgen en dat het grote voordeel is dat ik in die boom ook geen last heb van mijn ouders, broers en zussen.

Iedere digitale les vroeg ik aan chefkok Aleks of aan de maatschappelijk werkster Zoila wanneer de praktijklessen weer beginnen, want daar verlangde ik echt naar. Het is fijn dat we op onze mobiele telefoon de theorielessen kunnen volgen, maar ik merkte toch echt aan mezelf dat ik een doener ben en de praktijklessen erg miste. En eerlijk gezegd miste ik ook ontzettend het eten dat we na de praktijklessen tezamen mogen opeten. Ik ben de afgelopen maanden nog veel

magerder geworden, omdat we thuis door de quarantaine geen cent inkomsten hadden en dus ook geen boodschappen konden doen.

Ik miste de vakopleiding, de chefkok en mijn medeleerlingen ontzettend, want zij waren voor mij inmiddels een tweede thuis. Wat was ik blij toen ik hoorde, dat we half september weer praktijklessen zouden krijgen en daar ben ik jullie ontzettend dankbaar voor!

Gelukkig weer praktijklessen voor de koksleerlingen.

Ik wens jullie een goede gezondheid en hoop dat God jullie zegent, Percy.

Zelfstandig Ondernemen en Produceren

(vakopleiding gegeven door Yrene en Lisbeth)

Wat waren we blij dat de moeders van de naaiopleiding de vakopleiding Zelfstandig Ondernemen en Produceren nog voor de uitbraak van de coronacrisis hadden afgerond! Na afloop van de studie gaven alle moeders aan dat ze veel sterker zijn geworden als mens. Ze hebben meer eigenwaarde en zelfvertrouwen gekregen; zijn veel verantwoordelijker; ze voelen dat ze nu veel meer voor hun werk durven te gaan en dat ze sterk in hun schoenen staan wat betreft het verkopen van hun producten. Ze durven vol overtuiging uitdagingen aan te gaan en hun dromen te realiseren. Alle moeders streven ernaar om vooruit te komen, ze verdienen een inkomen en plukken nu de vruchten van hun noeste arbeid van de afgelopen jaren. Het is ongekend in Peru dat we een groep vrouwen hebben die een eigen bedrijf durfden te starten, een zaak te openen in een land waar algemene kansen voor vrouwen schaars zijn. Ze hebben veel angsten onder ogen gezien en moeten overwinnen, omdat mensen hen vertelden dat ze dit nooit zouden kunnen, dat het erg moeilijk is en dat ze het nooit zouden halen. Maar ze hadden vertrouwen in zichzelf en openden een naaiatelier en slagen erin om van hun inkomsten

hun kinderen te voeden en een betere toekomst te geven. Het maakt me super trots dat onze leerlingen zich elke dag zekerder, gemotiveerder en meer waard voelen. Zij zijn de grote overwinnaars en mede dankzij jullie steun zijn hun zware inspanningen beloond. Om de moeders de kans te bieden een eigen bedrijfje te starten hadden we hen allen een microkrediet gegeven. We hadden hen een contract laten ondertekenen, waarin ze zich eraan verbonden deze lening vóór het einde van hun opleiding terug te betalen. Eerlijkheid gebiedt mij te zeggen dat ik er stiekem rekening mee hield dat dit nog wel eens een hele klus kon worden. Maar niets was minder waar en ik vind het zeer bewonderenswaardig en knap dat alle moeders binnen de gestelde termijn hun lening hebben terugbetaald.

En wie had durven denken dat deze moeders al op zo'n korte termijn zoveel vruchten zouden plukken van hun opleiding! Kort na hun afstuderen brak de corona-crisis uit. Wat vonden we het hartverwarmend om te zien dat onze moeders onmiddellijk hun nieuw verworven vaardigheden inzetten! Ze namen contact op met ziekenhuizen en alle organisaties in Ayacucho en hebben inmiddels in hun eigen atelier al duizenden mondkapjes genaaid en verkocht. Zo hebben zij, ondanks dat ze hun normale werk niet kunnen doen, toch een bron van inkomsten.

Het is fantastisch om te zien dat deze vrouwen, die uit een zeer moeilijke thuissituatie komen en beschadigd zijn door verwaarlozing of huiselijk geweld, de kracht hebben gevonden om in zichzelf en een nieuwe toekomst te gaan geloven. Deze vakopleiding biedt hen zekerheid en een toekomst en maakt voor hen het verschil tussen leven en overleven. En wat hoop ik dat we met onze naaimachines ook een nieuw leven, een nieuwe toekomst, kunnen geven aan de jongeren

en moeders van Hogar de Cristo in Arequipa! We gaan ervoor! Net als Rosmery en Lisbeth.

Dankwoord Rosmery

Dankzij de steun van Kinderen van de Zon kan ik nu mijn kinderen te eten geven. De afgelopen jaren waren hele moeilijke jaren voor mij. Vaak had ik niets te eten en ik huilde regelmatig uit onmacht. Toch werkte ik iedere dag heel vroeg vanaf zonsopgang tot laat in de avond. Doordat ik nu een gediplomeerd naaister ben, heb ik na mijn afstuderen een klein eigen naaiatelier kunnen starten in mijn eigen huis. Hierdoor kan ik werken en geld verdienen zonder mijn kinderen te verwaarlozen en mijn kinderen een beter leven en een betere toekomst geven. Ik ben nu onafhankelijk, kan mijn eigen kleren en die van klanten herstellen en kleren voor mijn eigen kinderen en voor de verkoop maken. Hierdoor kan ik ook wat geld sparen, zodat ik als ik een keertje minder werk heb toch mijn kinderen te eten kan geven. Ik ben een heel gelukkig mens!

Dankwoord Lisbeth

Mijn naam is Lisbeth en de afgelopen 6 jaar heb ik als assistente van de naaierares Yrene geassisteerd bij het geven van naaiopleidingen aan de moeders van Yanama. Dit was de eerste keer dat ik een officiële baan had als naaierares, na het afronden van mijn vakopleiding. Het is prachtig dat ik niet alleen mijn kennis met de leerlingen kon delen, maar dat ik ook veel van hen geleerd heb. Alles wat ik tijdens deze baan leerde is voor mij zeer waardevol, want door hen sterker te maken heb ik ook mezelf sterker gemaakt. Het maakt me heel trots om deze moeders met opgeheven hoofd de arbeidsmarkt te zien betreden en dat ze zelfs een klein bedrijfje en/of naaiatelier starten. Ik dank u allen intens voor de prachtige kans die u met uw steun niet alleen aan onze moeders, maar zeker ook aan mij geboden heeft.

Onderstaand deel ik de verhalen van de projecten in Arequipa met jullie.

Corona-ervaringen Flor in Arequipa *(directrice Hogar de Cristo)*

Vanaf maart tot november was in Peru de Nationale Noodsituatie door COVID-19 van kracht en met gemengde gevoelens ziet het volk inmiddels veel duidelijker de drastische veranderingen die deze pandemie veroorzaakt: werkloosheid; hongersnood; geen onderwijs voor hun kinderen; huiselijk- en seksueel geweld; onbetaalbare medicijnen; nog grotere gezondheidsproblemen onder het volk en het gebrek aan psychosociale steun voor gezinnen. Deze opeenhoping van problemen, het gebrek aan werk en geld, en de angst voor besmetting met het virus veroorzaakt grote problemen in de gezinnen.

Al vanaf begin maart zijn de scholen in Peru gesloten en krijgen onze kinderen geen onderwijs, ook niet digitaal, aangezien ze thuis geen internet en computer hebben. Het meest trieste is, dat de scholen waarschijnlijk nog tot juni 2021 gesloten zullen blijven. Daarom ben ik in overleg met Marianne gaan kijken hoe wij onze kinderen toch onderwijs vanuit huis kunnen laten volgen. Op advies van Marianne heb ik overal in de stad affiches opgehangen of mensen hun oude mobiele telefoon bij ons opvanghuis wilden inleveren. En binnen enkele weken waren we zover dat we alle gezinnen van een mobiele telefoon konden voorzien, waardoor we de kinderen per Whatsapp elke dag onderwijs en workshops kunnen geven. Een Venezolaanse vluchteling brengt als een echte fietskoerier onze materialen voor S/.7,00 (€2,00) naar alle uithoeken van de stad. Het is heel fijn dat we door het gebruik van mobiele telefoons niet alleen contact met de kinderen hebben maar ook met hun moeders. De omschakeling naar dit nieuwe werken heeft veel (in)spanning met zich meegebracht en het is ook voor het team heel vermoeiend om de hele dag

alle kinderen, een voor een, les te geven via een mobiel telefoontje. Maar het is de moeite meer dan waard, want bij het zien van de blije gezichten van de kinderen als wij hen bellen is ook onze dag goed!

Daarbij hebben we hierdoor ook meer zicht op de thuissituatie van de kinderen, zoals bij de kleine 7-jarige Heliu. Hij vertelde ons aan de telefoon dat zijn vader 's ochtends vroeg naar de stad loopt in de hoop toch wat te kunnen werken en pas 's avonds laat thuis komt en dat zijn moeder heel ver weg in Lima woont, omdat ze een andere 'papa' heeft. Vervolgens zei hij: "Profesora, je hoeft je geen zorgen te maken, hoor, want mijn zusje van 9 jaar is een heel goede moeder voor mij en mijn kleine zusje van 2 jaar. Ze kookt voor ons, helpt me bij het maken van mijn huiswerk, zorgt ervoor dat we ons bordje leeg eten, ze wast onze kleren en ze maakt ook haar eigen huiswerk. Maar soms zegt ze dat ze moe is en dan wordt ze boos en schreeuwt ze als wij niet goed luisteren".

Sinds de komst van het coronavirus en door de quarantaine in Peru, is de economische situatie van de gezinnen van ons opvanghuis Hogar de Cristo ernstig verslechterd, omdat de ouders al sinds 15 maart jl. hun werk niet meer kunnen doen en dus geen inkomsten genereren. We werken al vele jaren samen met onze gezinnen en kennen hun gezinssituatie door en door. We zien het dan ook als onze plicht en verantwoordelijkheid om de zwakkeren onder ons juist in deze tijd te steunen. In Arequipa zijn veel besmettingsgevallen, met als gevolg dat de ziekenhuizen van de stad overbelast zijn. Mensen sterven aan de deuren van de ziekenhuizen en in de tenten die erbij staan. Het

enige wat de zieken kunnen doen is wachten tot er een bed vrij komt, maar velen redden het niet eens om naar het ziekenhuis te komen en sterven thuis. Ook binnen de gezinnen van ons opvanghuis Hogar de Cristo zijn er al veel gevallen van besmetting geconstateerd. Maar velen van hen vertellen het liever niet, want als men weet dat een familielid besmet is wordt de patiënt geïsoleerd en is men bang dat niemand nog in de buurt van dit gezin wil komen of hulp wil bieden uit angst om ook besmet te raken. Naast dit alles leven de besmette gezinsleden ook nog met de angst, dat ze niet naar een ziekenhuis kunnen gaan en uiteindelijk zullen sterven, terwijl ze wachten op een ziekenhuisbed dat nooit komt of door het tekort aan beademingsapparaten. En wetende dat ze geen geld hebben om zelf zuurstof te kopen.

Ook een voedselpakket voor Randal en zijn zussen.

Het heeft me diep geraakt dat een van de moeders van onze kinderen, de moeder van Randal, Génesis, Andrea en Rosmy, ook aan corona is overleden. Dan komt deze pandemie wel heel dichtbij en realiseer je je extra dat dit ook ons kan overkomen. Wat me zo verdrietig maakt is dat zij, als alleenstaande moeder, een zeer zorgzame moeder was, die dag en nacht gewerkt heeft om haar kinderen een thuis te kunnen bieden. Ik vond het bijzonder krachtig van haar dat ze in de nieuwsbrief van december 2018 haar levensverhaal met jullie deelde. Daarnaast stond ze altijd klaar om mij in het opvanghuis te helpen als we hulp nodig hadden. Het is in en in triest dat juist deze moeder haar kinderen alleen achter laat en het was een hele troost en een zorg minder voor mij toen ik hoorde dat donateurs uit Nederland dit gezin willen steunen.

De belangrijkste besmettingshaarden van de stad zijn de markten, banken, bussen en vooral de ambulante handel die overal op straat en rondom

de markten weer te zien is. Dit omdat veel mensen bij gebrek aan inkomsten zich genoodzaakt zien toch op straat te gaan verkopen en niet in de gelegenheid zijn om aan de noodzakelijke veiligheidsprotocollen te voldoen, waardoor ze zichzelf en anderen infecteren. Vanwege al deze besmettingsproblemen heeft de quarantaine in Arequipa tot november geduurd. De kinderen mogen sinds begin november weer naar buiten, maar niet verder dan 30 meter van hun huis af.

Ook was het voor mij een pak van mijn hart dat ik dankzij de warme steun van donateurs om de week aan alle gezinnen een voedselpakket kon uitreiken. Gezien de moeilijke situatie in de stad en om besmetting te voorkomen, hebben we een deel van de gekochte boodschappen, zoals de zware zakken met linzen, suiker, pasta en melk in het opvanghuis laten bezorgen. Hiervoor konden we een straatbewijs aanvragen. Daarnaast hebben we levensmiddelen met eiwitten gekocht voor de gezinnen. Hiervoor zijn we op zoek gegaan naar eieren, kippen en vlees in de omgeving van de markt, aangezien de groothandels in de stad gesloten zijn, omdat veel handelaren die daar werken besmet zijn. Het meest trieste is dat door het coronavirus de armen nog armer worden, want de corruptie viert hoogtij en de prijzen zijn gigantisch gestegen.

Toen we boodschappen gingen doen vonden we een 'winkeltje', meer een kamer met een deur aan de straatkant, waar een paar vluchtelingen uit Venezuela eieren en rijst per kilo verkopen. Veel Venezulanen zijn enkele jaren geleden naar Arequipa gevlucht en bevinden zich in een heel gecompliceerde situatie, want ze hebben geen werk en komen voor geen enkele financiële steun van de Peruaanse regering in aanmerking. Om deze familie te helpen besloten we om alle eieren voor onze gezinnen bij hen te kopen. De

dankbaarheid van deze mensen raakte ons, want hun leven was sowieso al erg ingewikkeld, maar is door corona nog ingewikkelder geworden.

Het kopen van de kip voor de gezinnen heeft ons veel tijd gekost en we hebben hiernaar lang moeten zoeken, omdat de grootste pollería van de stad die kip verkoopt de prijzen zó verhoogd heeft dat wij die niet wilden en konden betalen. Daarom moesten we op zoek naar een winkel met betere prijzen. Gelukkig herinnerde onze administratieve medewerkster Braulia zich een man die op de markt verkoopt. Zij belde hem op en hij hielp ons kippen te krijgen voor een betaalbare prijs. Dat stelde ons in staat om aan alle gezinnen toch ook vlees te kunnen geven. Hij heeft de kippen, op de dag dat we de voedselpakketten aan de moeders uitdeelden, bij ons afgeleverd.

Een deken om zich te warmen in deze koude tijd.

Ook ontvingen we een mooie donatie van dekens van Agnur, een VN-project dat immigranten ondersteunt. In deze instelling werkt een voormalig coördinator van ons opvanghuis Hogar de Cristo en dankzij haar steun kregen we 60 dekens voor de kinderen van ons opvanghuis. Dit is een gouden gift voor onze gezinnen, omdat het hier momenteel winter is. De kou in de huizen van de gezinnen is vreselijk, vooral in de nachten als de temperatuur rond het vriespunt ligt. De huizen van de gezinnen hebben bijna allemaal golfplaten daken en lemen muren. Vaak ontbreken ramen of deuren en al maanden kunnen zij buiten geen hout gaan zoeken om een houtvuurtje te stoken om een beetje warm te worden. Dankzij jullie maaltijden en de dekens kunnen de kinderen nu met een gevuld buikje in een warm bed slapen en wordt voorkomen dat ze ziek worden en een longontsteking krijgen. Daarnaast hebben we voor ieder gezin een thermometer gekocht. Steeds als de kinderen vertellen dat moeder of vader ziek was vroegen wij of ze koorts hadden en antwoordden zij dat ze dit

niet wisten omdat ze thuis geen thermometer hebben. Bij ontvangst van de thermometers kenden de ouders ons vragend aan en vroegen of we hen konden uitleggen hoe een thermometer werkt. Daarom hebben we een video gemaakt waarin we het gebruik uitleggen en het belang van het meten van de temperatuur als een lid van de familie zich ziek voelt, aangezien dit een van de symptomen is van corona.

Na het uitdelen van het eten blijven de moeders altijd nog wat langer hangen om advies te vragen en hun zorgen over thuis met ons te delen. Een moeder vertelde ons dat ze wat kleren had weten te kopen, vooral jongens en meisjes kleren en dat ze deze handel ging verkopen in het gebied waar ze woont. Deze moeder had besloten om dit risico te nemen, omdat ze hoofdpijn heeft van de spanning dat ze geen inkomen heeft om haar kinderen te onderhouden. Met een kruiwagen vol kleren loopt ze door haar wijk, in de hoop haar handel te slijten. Ik heb haar gewaarschuwd dat in de wijk waar zij woont veel mensen besmet zijn en dat er mensen sterven in hun huizen. Net als deze moeder hebben veel andere moeders ook hoofdpijn, slaapproblemen en veel fysieke problemen, waarschijnlijk door de emotionele spanningen en bezorgdheid over de situatie waarin ze zich momenteel bevinden.

Het was voor mij dan ook een geschenk uit de hemel toen ik bericht kreeg van het Ministerie van Volksgezondheid dat we voorzichtig mogen starten met het toelaten van 10 jongeren/moeders in ons nieuwe naaiatelier, zodat zij met het maken van mondkapjes en beschermende kleding voor het ziekenhuis op een veilige wijze een centje kunnen verdienen. Daarnaast is dit een mooie voorbereidende opstap voor hen voor het volgen van een officiële naaiopleiding in ons opvanghuis, zodat zij in de toekomst nooit meer afhankelijk zijn van straatverkoop.

Wat heb ik de afgelopen maanden veel telefoontjes van moeders gekregen, die ons intens bedankten voor alle ondersteuning die we hen bieden en dat het voor hen een grote opluchting is te weten dat ze ons altijd kunnen bellen om hun zorgen met ons te delen! Eigenlijk zouden de moeders niet ons maar jullie moeten bedanken. Daarom wil ik jullie, namens alle kinderen en gezinnen van Hogar de Cristo, bedanken voor jullie hartverwarmende waardevolle steun in deze ontzettend moeilijke tijd, waar onze kinderen en moeders doorheen moeten. Zonder jullie steun zouden zij dit nooit redden!

Bijna is het Kerstmis, het feest van de vrede, het feest van het licht. Ik wens jullie allen een warme Kerst en dank jullie uit de grond van mijn hart, dat jullie met jullie steun licht brengen in de zo donkere corona-wereld van de Peruaanse 'Kinderen van de Zon'. Feliz Navidad y Próspero Año Nuevo, Flor.

Levensverhaal Randal *(leerling Hogar de Cristo)*

Ik wil jullie uit de grond van mijn hart bedanken voor de grote steun die jullie mij en mijn zussen bieden. Deze ondersteuning zal me ontzettend helpen om mijn leven weer op de rit te krijgen. Mijn moeder was een heel goede moeder, ze was empathisch, zorgzaam en eerlijk. Ik mis haar iedere dag.

Op mijn school doe ik het heel goed, ik hou echt van het instituut CEBA. Er zitten leerlingen van verschillende leeftijden op mijn school. Ik heb geen vrienden op school die dichtbij me wonen. Mijn studiegenoten op dit instituut hebben verschillende problemen en zijn juist door deze problemen op deze school terechtgekomen. In deze moeilijke tijd bellen mijn leraren me op en moedigen me aan om door te gaan met mijn studie. Ze zeggen dat mijn cijfers goed zijn en ze stimuleren mij om op deze wijze door te gaan. Ze adviseren me ook om een halve beurs voor volgend jaar aan te vragen, want door de hoogte van mijn cijfers kan ik daarvoor in aanmerking komen en hierdoor zouden de kosten van mijn studie lager

zijn. Ik zit momenteel in de 3e klas voor gevorderden en rond mijn studie af in december 2021. Door de coronacrisis studeer ik momenteel thuis via het CEBA-platform en soms heb ik live bijeenkomsten. Als ik eenmaal de CEBA heb afgerond, wil ik mechanica gaan studeren bij een instituut of iets dat te maken heeft met computers en technologie.

Graag wil ik jullie een beetje vertellen waar mijn leven verder uit bestaat. Thuis heb ik tot taak om het ontbijt klaar te maken en het huis te poetsen. Ook draag ik de verantwoordelijkheid over het verzorgen van de cavia's die mijn moeder fokte, want zij hoopte dat ze kleintjes zouden krijgen en dat ze die dan zou kunnen verkopen. Maar omdat het voeden van de cavia's veel kosten met zich meebrengt, willen we ze eigenlijk liever verkopen. Na de lunch oefen ik op mijn gitaar, luister muziek, maak ik tekeningen of sleutel ik aan mijn fiets, waarop ik dankzij jullie hulp nu weer kan rijden. Daarnaast was ik mijn kleren en ruim ik mijn kamer op.

Elke dag ga ik naar het opvanghuis Hogar de Cristo. In het opvanghuis heb ik deze maand een naaimachine leren bedienen, omdat enkele jongeren en alleenstaande moeders de kans hebben gekregen om beschermeschorten te naaien voor ziekenhuizen. Zo kunnen we toch een paar sole verdienen. Ik merk dat ik door het naaien van de beschermeschorten meer geduld krijg, want het naaien van deze schorten moet je met veel zorg doen. Zeker ook omdat als ik een fout maak ik het hele naaiwerk moet uithalen. Daarnaast is het ook een werk wat je met veel geduld en heel netjes moet doen. Het naaien ontspant me en ik voel me nuttig dat ik dit werk kan doen. Tevens helpt het me om bezig te blijven. Wat ik wel ontdekt heb deze maand is dat ik liever met het onderhoud van de naaimachines bezig ben dan met het naaien zelf. Ik vind het leuk om naar het

opvanghuis te gaan en deel te nemen aan de activiteiten, hoewel dat in eerste instantie niet zo was. Sommige dagen wilde ik echt gaan en andere dagen niet. Maar beetje bij beetje veranderde dat, want ik raakte bevriend met jongens zoals Carlos en Paolo. De mooiste momenten in het opvanghuis vind ik de kleiworkshop, het uitje naar het strand, de dag dat we naar het zwembad gingen en onze deelname aan danswedstrijden. Hoewel die danswedstrijden wel moeilijk zijn, omdat het een groepsactiviteit is. Het resultaat hangt van ons allemaal samen af en of we de dansen synchroon uitvoeren. Ik vond het geweldig dat we, ondanks dat we foutjes hadden gemaakt, de twee wedstrijden waaraan we deelnamen gewonnen hebben.

Randal geniet tijdens het uitje naar de zee begin dit jaar.

Alvorens ik bij Hogar de Cristo kwam ging ik naar een ander opvanghuis, Nuestro Hogar. Hier ben ik 8 jaar naar toegegaan, van mijn 4 jaar tot mijn 12 jaar. Daar werd ik erg gepest door een meisje. Ik begon veel naar een Internetcafé te gaan om te gamen en hierdoor moest ik het eerste schooljaar van de middelbare school overdoen. In de derde klas besloot ik de school te verlaten en ging ik alleen maar meer naar het Internetcafé om te gamen. Daarom nam mijn moeder me mee naar een verslavingskliniek en daar heb ik vele maanden doorgebracht om van mijn gameverslaving af te komen. Vanaf dat ik uit de kliniek was ontslagen ga ik naar Hogar de Cristo en zij hebben me begeleid om naar het CEBA te gaan om toch mijn middelbare school af te ronden. De steun die ik van jullie krijg o.a. in de vorm van voeding doet mij erg goed, maar ik denk dat het ook een heel goede invloed heeft op de relatie met mijn zussen. Ik kan het nu gelukkig heel goed vinden met al mijn zussen. Dat is wel eens anders geweest, want voordat ik naar de verslavingskliniek ging kon ik het slecht met ze vinden. Nu voel ik me beter en kan ik beter

met ze opschieten. Naarmate de tijd verstrijkt, heb ik het gevoel dat de relatie tussen mijn zussen onderling ook wel zal verbeteren, want we houden van elkaar. Maar ik geloof dat de dood van mijn moeder iedereen diep heeft geraakt en dat iedereen zich beetje bij beetje beter zal gaan voelen en dat de dingen met de tijd zullen verbeteren.

Voor Randal is de techniek interessanter dan de productie.

Zodra het naaiproject van de beschermerschorten in het opvanghuis is afgelopen wil ik weer meer gaan oefenen op mijn gitaar, zal ik gaan helpen met het opruimen van het huis en de boodschappen op de markt gaan doen en ik zou dan ook graag ander werk gaan zoeken. Een deel van het geld dat ik verdien met het maken van de beschermerschorten geef ik als bijdrage in het huishouden aan mijn zussen, een deel spaar ik om schoenen van te kunnen kopen en wat er overblijft bewaar ik voor de maand december, voor Kerstmis.

Mijn moeder was altijd erg dankbaar voor alle steun die Marianne en Hogar de Cristo haar gaven en dat zal altijd zo blijven en net als zij zal ook ik dankzij jullie hulp vooruit komen in mijn leven. *Randal.*

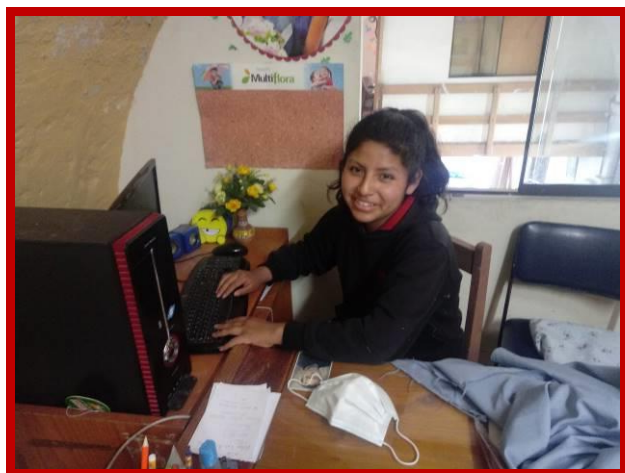
Levensverhaal Doris

(leerling Hogar de Cristo)

Onderstaand deelt Doris, een van de leerlingen van Hogar de Cristo, haar levensverhaal met jullie. Op het einde van haar verhaal schrijft ze dat ze hoopt dat jullie haar, door haar verslag van ruim 5 A-4tjes, beter hebben leren kennen. Hopelijk nemen jullie het mij niet kwalijk dat ik haar verhaal wat heb ingekort 😊.

Ik ben geboren op 4 maart 2005 in Arequipa, bij zonsopgang als de maan afscheid neemt en de zon ons welkom heet. Ze noemden me Doris

Maribel Elizabet. Op een dag, toen ik 6 maanden oud was, gingen mijn ouders met mij naar het ziekenhuis voor een maandelijkse controle. Plotseling, zonder dat iemand het verwachtte, crashte de bus. Mijn vader raakte zwaar gewond, maar gelukkig bleven mijn moeder en ik ongedeerd. Na enige tijd kwam mijn vader uit het ziekenhuis en kwam hij thuis te zitten, omdat hij nog steeds ziek was. Toen viel de zware taak op de schouders van mijn moeder om de kost te gaan verdienen, zodat papa en ik niets tekort kwamen. Papa kon niet voor me zorgen, omdat hij niet wist hoe hij met een baby moest omgaan. Kort daarna werd mijn moeder ziek. Ze had grote problemen met haar darmen en ze moest geopereerd worden. Door alle medicijnen die ze slikte kon ze mij geen borstvoeding meer geven. Ze werd opgenomen in het ziekenhuis en nu moest mijn vader gaan werken. Mijn vader liet me achter bij mijn tante en zij nam me mee naar haar werk.

Doris deelt haar levensverhaal met jullie.

Mijn tante was hulp in de huishouding en werkte voor een getrouwd stel dat geen kinderen had, aangezien de mevrouw helaas onvruchtbaar was. Die mevrouw heette Graciela, een dromerige, vriendelijke, nederige, zachtaardige vrouw, die meer dan eens haar grote droom aan mijn tante vertelde dat ze zo graag moeder wilde worden. Ze droomde ervan dat haar bel ging en dat ze bij het open doen van de deur een baby in een mandje vond, maar diep in haar hart wist ze goed dat deze droom nooit zou uitkomen. De dag dat mijn tante me meenam naar haar werk maakte het hart van de mevrouw een sprongetje van blijdschap, maar ze wilde zich niet aan mij hechten, omdat ze bang was dat ik op een dag haar huis weer zou verlaten. De dagen en maanden gingen voorbij, ik was inmiddels een jaar oud en ik was erin geslaagd de genegenheid te winnen van de mevrouw, die ik 'Mama

Banbina' noemde. En haar man noemde ik 'Papito, Papatje'. De tijd vloog voorbij en ik was al twee jaar oud. Ik was een ondeugend klein meisje, erg geliefd bij iedereen, toen mijn moeder en vader besloten naar het huis te komen om me op te halen.

Doris helpt haar moeder achter de naaimachine.

Toen mijn ouders bij Mama Banbina arriveerden was zij heel verdrietig, omdat ze dacht dat ze mij voor altijd kwijt zou zijn. Ze zei tegen mijn moeder dat ze voor me zou zorgen en van me zou houden als van een eigen kind en dat ze me zou opvoeden en me alles zou leren wat binnen haar bereik lag. Mijn moeder dacht erover na en realiseerde zich dat zij nooit voldoende geld zou hebben om mij een stabiele basis en een goede toekomst te bieden en ze wist dat als ze mij bij haar zou laten ik betere kansen zou hebben dan dat zij zelf mij kon bieden. En ze besloot me bij Mama Banbina te laten. Mama Banbina was zo blij dat haar droom om mama te zijn in vervulling ging en Papito's droom om papa te zijn! De jaren verliepen en we hadden mooie momenten, we lachten en we huilden samen, mama Banbina was er getuige van toen ik mijn eerste stapjes zette, mijn eerste woordje sprak, mijn eerste tandje uitviel, toen ik leerde fietsen en hoe vaak ik ook viel, ze was er altijd om me overeind te helpen en ze gaf me de kracht om opnieuw te proberen en door te gaan. Hoewel ze als het nodig was ook boos op me werd of me strafte. Toen ik 6 werd, ging ik naar de basisschool, ik kon al lezen dankzij de vader van Mama Banbina. In de derde klas van de basisschool werd Mama Banbina ziek, ze had borstkanker en tijdens mijn hele leven had ik haar nog nooit zo ziek gezien. Ze had geen haar meer en droeg een pruik, maar ze zag er nog steeds mooi en stralend uit en zoals altijd kleurde haar lach mijn dag. Steeds vaker moest mama Banbina naar het ziekenhuis tot ze werd

opgenomen. Ik begreep totaal niet waarom en maakte een tekening voor haar, misschien niet de allermooiste, maar hierop schreef ik wel hoe zeer ik haar thuis miste. Papito ging haar iedere ochtend in het ziekenhuis bezoeken en hij gaf haar mijn tekening. En ze zei tegen Papito dat ze me net zo erg miste als ik haar. Toen Papito me vertelde dat Mama Banbina over twee dagen thuis zou komen was ik zo opgewonden dat ik alles begon op te ruimen en te poetsen, zodat ze zich gelukkig zou voelen als ze thuiskwam en niet zou mopperen. De dag dat ze thuis zou komen kreeg papa een telefoontje van het ziekenhuis en hij rende meteen weg. Ik begreep niet waarom, maar onze nieuwe hulp in de huishouding, Sra. Margarita, vertelde me dat hij mama ging ophalen om haar naar huis te brengen. 's Middags ging de telefoon en nam ik op in plaats van Sra. Margarita, maar misschien had ik dat beter niet kunnen doen, want ik zal die droevige en harde woorden van Papito nooit vergeten.

Jongeren maken duizenden mondkapjes voor de verkoop.

Papa dacht dat hij Sra. Margarite aan de telefoon had en zei: "Mijn Banbina is overleden, God nam haar van ons weg, maar zorg ervoor dat Doris hier niet achterkomt". Op dat moment voelde ik dat de grond onder mijn voeten verdween, ik begon vreselijk te huilen en kon niet geloven wat Papito had gezegd. Ik kon het niet tot me door laten dringen en toen Sra. Margarite me riep voor de lunch veegde ik mijn tranen af en deed alsof er niets aan de hand was. Ik lunchte zonder ook maar iets te zeggen of te proeven. Die middag belde Papito me en zei dat ik me in het zwart moest kleden. Ik wist waarom, maar ik bleef net doen alsof er niets aan de hand was. Kort daarna kwam een taxi me ophalen om me naar de wake te brengen. Toen ik Mama Banbina zag liggen kon ik niet meer doen alsof en begon ik te huilen. Papito omhelsde me heel stevig. Ik stond voor haar kist en ze zag er zo mooi uit, het leek wel alsof ze sliep. Ze was net

zo mooi als ik me haar altijd herinnerde. Ik wilde zo graag haar stem nog een keer horen, dat ze me omhelsde en vertelde hoeveel ze van me hield. Ik wist dat het niet mogelijk was en bleef maar huilen. De volgende dag brak de moeilijkste tijd van mijn leven aan, de dag dat we haar gingen begraven. Ik kon niet geloven dat ik haar nooit meer zou zien, ik gooide aarde op haar kist en ik wilde mezelf in dat koude diepe gat gooien zodat we weer samen zouden zijn. Samen gingen Papito en ik huilend naar huis.

En stapels beschermeschorten voor ziekenhuispersoneel.

Papito was er helemaal kapot van, hij was sterk, maar ik wist dat hij nog veel meer pijn had dan ik. In de loop van de tijd veranderde Papa, hij droeg nooit meer gekleurde pakken of gekleurde overhemden maar een zwarte broek met een wit overhemd. Hij smeekte me om nooit van zijn zijde te wijken. Hij kon elke dag minder goed uit de voeten door zijn verdriet, ik was zijn steun en toeverlaat, zijn motivatie om verder te gaan met het leven, net zoals hij dat voor mij was. Hij motiveerde me om elke dag beter te worden, om vooruit te komen in het leven. Mijn moeder kwam op bezoek en zei tegen hem dat ze me mee wilde nemen om bij haar te gaan wonen, maar Papito weigerde dat, omdat hij te veel van me hield en me niet wilde verliezen.

De tijd verstreek, ik werd 11 jaar en ik zat in de 6e klas. Mijn cijfers zakten veel na het overlijden van Mama Banbina. Het werd december, de mooiste en meest trieste tijd van het jaar, want met kerst denk je aan de prachtige herinneringen en onvergetelijke momenten, die nu niet alleen meer mooi maar ook heel pijnlijk en verdrietig waren. Op een dag dat ik op school was viel Papito en door die val werd hij in het ziekenhuis opgenomen. Hierdoor woonde ik een week alleen thuis, ik ging met de bus op en neer naar school en ik had absoluut met niemand contact. Op een dag kwamen mijn moeder en vader

plotseling binnenlopen en namen me mee. Ik begreep niet waarom ze me uit mijn huis haalden en begon te huilen. Het duurde ongeveer 2 weken voordat ik mijn moeder zover kreeg dat ik mijn Papito mocht gaan opzoeken in het ziekenhuis. Daar aangekomen vroeg een bewaker mij: "Is de naam van je Papito Oscar Dávila Hidalgo?" en toen ik ja zei, vertelde hij me dat mijn Papito was overleden. Op dat moment voelde ik voor de tweede keer dat de grond onder mijn voeten verdween. Ik voelde me gebroken, verdrietig, verslagen. Ik kon niet geloven wat ze me vertelden, dit klopte niet, zo oneerlijk kon God niet zijn. Ik huilde de hele middag, ik had nergens zin in, ik wilde hem zien, ik wilde afscheid van hem nemen. Maar dat mocht ik niet, want toen pas bleek dat hij een dochter had, het resultaat van een tienerliefde. Ze was degene die er verantwoordelijk voor was dat mijn moeder me uit het huis van Papito had gehaald. Ze hield geen wake voor mijn Papito, ze heeft hem de dag van zijn overlijden nog laten begraven, zodat ik geen afscheid van hem kon nemen. Dit voelt tot op de dag van vandaag heel fout voor mij en ik kan nog steeds niet accepteren dat God hen van mij heeft afgenomen.

Nadat papa stierf, veranderden er veel dingen. Ik ging nooit meer naar het huis waar ik opgroeide, aangezien mevrouw Borca, zo heette zijn dochter, me dat verbood. Daar in dat huis lagen zoveel herinneringen, ik beleefde daar onvergetelijke momenten, gelukkige en verdrietige. Vanaf dat moment woonde ik bij mijn ouders, ik kon me helemaal niet aanpassen, voelde me erg verdrietig en eenzaam en soms onbegrepen. Ik werd 12 jaar en ging met grote tegenzin naar het eerste jaar van de middelbare school. Dat schooljaar verliep slecht, ik haalde slechte cijfers en bleef zitten. Mijn moeder schreef me in bij het opvanghuis Hogar de Cristo, een plaats waar ik na schooltijd heen kon gaan, omdat mijn moeder me geen eten kon geven. Vanaf dat moment krijg ik hier te eten en helpen ze me ook bij het maken van mijn huiswerk. Ik leerde er veel nieuwe dingen. Dankzij de steun van Hogar de Cristo verbeterde gelukkig mijn schoolresultaten in het tweede jaar en door met de maatschappelijk werkster te praten leerde ik ook mijn verdriet een plaatsje te geven. Maar tot op de dag van vandaag ben ik niet over mijn verdriet heen.

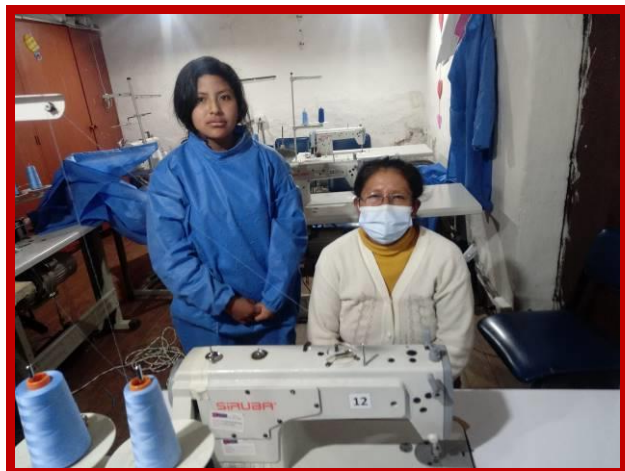
Hogar de Cristo heeft me ook ontzettend goed geholpen toen ik een groot probleem met mijn stiefbroer en moeder had. Voordat mijn moeder met mijn vader ging samenwonen had ze al twee zonen uit een eerdere relatie. Toen ze mijn vader leerde kennen liet ze deze twee zonen achter bij een tante. Na jaren liet mijn moeder haar twee oudste zonen bij ons gezin komen wonen. Op een avond heeft een van mijn stiefbroers me lastig gevallen. Dit probleem was erg moeilijk op te lossen en daarom moesten mijn zus en ik voor 2 maanden naar een internaat. Vrijdag was de bezoeken dag, maar mijn moeder kwam niet bij mij op bezoek. En ook mijn vader kwam maar één keer. We hadden therapie bij de psycholoog. In het internaat waren alleen meisjes en iedereen was daar om een bepaalde reden. Er waren zwangere meisjes, weglopers, de een was cool, de ander niet. Met een meisje raakte ik bevriend, ze was lief en had een heel goed hart.

Een zelfgemaakte 1,5 meter afstand corona (kroon).

Nadat ik aangifte had gedaan kwam er bij mijn stiefbroer alles uit en vertelde hij mijn moeder dat zij moet hebben geweten hoe hij geleden heeft toen hij nog een kind was, dat hij altijd honger en kou had. En ook vertelde hij dat hij er veel van geleden heeft dat hij door zijn oom, de man van de tante waarbij hij in huis woonde, jarenlang misbruikt is. De rechter besloot dat mijn halfbroer het huis moest verlaten, omdat hij vond dat mijn halfbroer niet meer in hetzelfde huis als ik kon blijven wonen. Daarop haalde mijn vader me weg uit het internaat en ik ging weer bij hen thuis wonen en kon ik gelukkig weer terug naar school. Maar tijdens deze pandemie heeft mijn moeder mijn stiefbroer toch weer binnen gelaten, met als excuus dat dit een heel moeilijk tijd is. Hierdoor kom ik zelf niet graag thuis en blijf ik nadat ik bij Hogar de Cristo weg ga zo lang mogelijk in een park op een bankje zitten. Gelukkig heb ik een goede vriendin. Ze maakt deel uit van mijn leven, ze helpt me op veel moeilijke momenten waar ik

doorheen ga en ik ben dankbaar voor deze prachtige vriendschap. Ze heet Adriana, ze is net een tweede zus voor mij en ik hou heel veel van haar. Ik ben nu 15 jaar en zit in de 4e klas van de middelbare school en het duurt niet lang meer of ik sluit deze periode in mijn leven af.

Doris en haar moeder maken mondkapjes.

Maar toen brak het coronavirus uit en vielen al mijn mooie plannen in het water. Ik vind het prachtig dat Hogar de Cristo aan mij en aan mijn moeder de kans heeft geboden om mondkapjes voor de verkoop te maken en om een naaiopleiding te gaan volgen. Hierdoor leren mijn moeder en ik niet alleen een vak, maar komen we ook voorzichtig wat dichterbij elkaar. Mijn moeder heeft geen onderwijs genoten en ik vind het erg mooi en fijn dat ik haar nu kan helpen met het rekenwerk dat bij het maken van kleding komt kijken. Ik heb goede hoop op de toekomst, blijf altijd positief, in de hoop dat het elke dag wat beter wordt. En zo heb ik mijn leven voor jullie samengevat in 5 A-4tjes. Ik ben jullie allen ontzettend dankbaar voor jullie steun en voor jullie belangstelling voor mijn levensverhaal. Het gaat jullie goed! Doris.

Slotwoord door Marianne

Tijdens het vertalen van deze persoonlijke verhalen raakte me de wijze waarop teamleden en kinderen hun corona-zorgen, hun verdriet, de worsteling, armoede, honger, onzekerheid en dankbaarheid met ons delen. Een onzichtbare ziekte waait over de wereld, totdat iemand ziek wordt en het daarmee zichtbaar wordt; net zoals geluk en liefde, hoop en plezier onzichtbaar zijn totdat iemand met een gebaar of een glimlach het zichtbaar maakt. Ik hoop dat de glimlach, die jullie met jullie steun op de gezichtjes van onze kinderen brengen, ook een glimlach op jullie gezichten tovert. Alleen samen staan we sterk. Onze kinderen wonen in wijken waar men geen

water en riolering heeft en het is ook pijnlijk duidelijk geworden tijdens de uitbraak van het coronavirus dat schoon water en hygiënemaatregelen van levensbelang zijn. We hopen dan ook intens dat we met jullie steun de hygiënische omstandigheden van ons opvanghuis en van de kinderen kunnen verbeteren met de renovatie van de sanitaire voorzieningen.

Nogmaals diepe dank voor jullie steun in 2020. Mede namens het bestuur wens ik jullie warme Kerstdagen en ik hoop dat de zon in het Nieuwe Jaar weer voor iedereen gaat schijnen.

¡Muchas gracias! Marianne.

Alle niños wensen jullie een 'schoon' 2021!

Ik hoop intens dat deze nieuwsbrief voor u opnieuw aanleiding is om Kinderen van de Zon te steunen. Graag ontvang ik uw bijdrage op:

IBAN: NL74 INGB 0009 2334 76

Ten name van

Stichting Kinderen van de Zon,

Land van Ravensteinstraat 31, Uden.

Onze stichting is aangemerkt als een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat giften aftrekbaar zijn voor de inkomstenbelasting. Bij een schenkingsovereenkomst voor 5 jaren is het belastingvoordeel voor u het gunstigste. Voor meer info zie:

www.kinderenvandezon.org

Heel veel dank voor uw belangstelling en steun. Mede namens het bestuur wens ik u fijne feestdagen en een voorspoedig 2021.

Marianne Schepers-van Weert.